

Man kan altsaa ikke paastaa, at Lovforslaget ikke her i Tinget eller paa Rigsdagen ved de konservative Partiers Krav blev forrykket. Jo, det blev afgørende forrykket, idet den Vanskelighed, der ellers vilde have hvilet paa det større Landbrug, nu kom til at hvile paa det lille. Dette faktiske Forhold er en særlig Grund til i Aar ikke blot i Ord men ogsaa i Gerning at stille det mindre Landbrug gunstigt overfor Kornleveringen.

Jeg siger, at jo højere man stiger op paa Jordværdistigen, des mindre gunstigt stiller man sig overfor Lovforslaget. Jeg kunde ogsaa sige, at jo højere man stiger op i Jylland, og jo mere man nærmer sig til Aalborg, des mere udpræget bliver Uvillien. Det ærede Medlem fra Sæby tilkendegav en udpræget Interesse for Vareudvekslingen i Norden. Alle ærede Medlemmer fra Venstre og fra konservativ Side har tilkendegivet deres Interesse. Det ærede Medlem fra Bjerre gjorde det, det ærede Medlem fra Ærø gjorde det, det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) ogsaa. Men naar denne Interesse skal indfries, sagde de ærede Medlemmer: Nej, det er ikke nødvendigt, at vi nu træffer Bestemmelse derom, lad os nu ordne os indenfor Landets Grænser, og lad os saa se, hvad vi bagefter kan skaffe vore Nabolande. Det ærede Medlem fra Give sagde, at man skulde ikke love mere, end man var i Stand til at holde, og det er et sandt Ord. Derfor kan man overhovedet ikke fra Danmark give noget Løfte, som ikke er betinget af, at Naturforholdene tillader os at indfri det. Vi kan ikke stille vore Nabolande andet i Udsigt, end hvad vi bygger op paa en normal Høst. Hvis Forholdene er os ugunstige, hvis de forhindrer vort Høstudbytte, svinder vore Muligheder.

Selv om det er rigtigt at stille sig saaledes, at man ikke lover mere, end man er i Stand til at holde, bør man imidlertid, hvis man overhovedet ønsker at kunne yde en Tjeneste, forberede sig derpaa. Derfor er det nødvendigt at forberede sig paa at hjælpe vore Nabolande med Korn, hvis et saadant Tilbud overhovedet skal faa nogen Betydning for dem og for os. Hvis Lovforslaget vedtages, er vi i Stand til, hvis Norge og Sverige spørger os, hvorledes vi er stillede med Hensyn til at yde Korn,

at svare: Hvis en normal Høst indtræder, vil vi kunne afsende fra 1 til 2 Mill. Tønder til jer. Hvis dette Lovforslag begrænses saaledes, som Ordførerne for Venstre og det konservative Folkeparti har foreslaaet, vil vi være nødt til at sige: Vi er ude af Stand til at stille noget som helst i Udsigt, vi ved intet, vi kan ikke vide noget, Landbrugerne i vort Land har erklæret, at de ikke ønsker en Ordning i Øjeblikket, som sætter os i Stand til at stille noget i Udsigt. Hvad det har betydet for Norge i Aar, at vi i sidste Øjeblik har kunnet skaffe Landet noget Korn, tror jeg, man baade her og i Norge er i Stand til at vurdere. Men Norge har i Aar levet paa store tidligere Tilførsler, Tilførsler, der maatte være store i et Land, der ikke selv avler Korn. Men med Reserver gaar man ikke ud af indeværende Høstaar. Norges Spørgsmaal er derfor næste Aar: Hvor skal vi skaffe Tilførsler fra? Og selv med al mulig Udsigt, hvad enhver vil haabe, for Norge til en gunstig Overenskomst med Vestmagterne og Nordamerika er de faktiske Muligheder for Tilførsler saa begrænsede, at vi kan være vise paa — derom vidner ogsaa Forhandlingerne om Vareudvekslingen i Aar —, at Norge i høj Grad maa ønske at faa Tilsagn om Supplering herfra. For Sveriges Vedkommende skal jeg henvise til, at en svensk Minister i Gaar i et Interview har omtalt, at Sverige ikke vil komme Aaret ud med den nuværende Rationering og ved Slutningen af Aaret vil staa overfor Mangel. Ligeledes kan jeg henvise til, at man under Vareudvekslingen har fra Sverige anmodet om, at Kornleveringen i Norden maatte være et Spørgsmaal om Levering baade til det ene og det andet Land, det maa i alt Fald staa hen til Forhandling.

Spørgsmaalet er nu, om Rigsdagen vil sætte Regeringen i Stand til at forhandle med Norge og Sverige angaaende Spørgsmaalet om Kornlevering, eller man vil sige: Dette Spørgsmaal kan der ikke forhandles om, før vi længere hen er i Stand til at overse vore egne Beholdninger. Den Begrænsning, som ligger i Naturforholdene, har jeg peget paa. Den er i hvert Tilfælde afgørende. Hvis vi ønsker i dette Forhold at være en medbestemmende Faktor her i Norden, maa vi tage vor Stilling nu,